

ကြိုလေဘုံတွေ
သန်းဆွေ

ဖြူလောဘုံတွေ

ကိုတင်ထွန်းတို့ လင်မယားနှင့် ကျွန်တော်သည် လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေရင်းများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကိုတင်ထွန်း သေဆုံးသွားကြောင်း သိလျှင်သိချင်း ဇနီးဖြစ်သူ မခင်မေသည် ကျွန်တော့်ထံ လူလွတ်၍ခေါ်ကာ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြခဲ့လေသည်။ ထို့နောက် သူ့ထံသို့ နေ့တိုင်းလိုလို လာပါရန် တောင်းပန်လေသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း နေ့စဉ်လိုလိုပင် သူ့ထံသို့သွားရောက်ကာ စိတ်သက်သာရာရစေရန် နှစ်သိမ့်စကားများ ပြောကြားခဲ့လေသည်။

မခင်မေတို့၏ ပျော်မွေ့ဘွယ်အိမ်ထောင်ကြီးကား ပျက်စီးပြိုကွဲခဲ့လေပြီ။ မခင်မေတစ်ယောက် ကြီးစွာသော ဆုံးရှုံးမှုနှင့် ရင်ဆိုင်၍နေရလေပြီ။ မည်မျှစိတ်နှလုံး ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာလိမ့်မည်နည်း။

မခင်မေကမူ သူ၏သောကကို ဖုံးကွယ်၍ ထားပါသည်။ ကိုတင်ထွန်းအား မေ့နိုင်သမျှမေ့အောင် ကြိုးစားမည်ဟု ဆိုလေသည်။ သူ့ဘဝဇာတ်လမ်းတွင် တစ်စခန်းဖြင့် သိမ်းခဲ့လေပြီတဲ့။ ထို့ပြင် ကိုတင်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ နာမည်တူကိုပင် မပြောပါနှင့်တော့ဟုလည်း ကျွန်တော့်အား တားမြစ်လေ သည်။

နှစ်ကြိမ်မှ သုံးကြိမ်တိုင် ကျွန်တော်ရောက်သွားသည့်အခါ၌ကား မခင်မေသည် အိမ်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသမျှ ကိုတင်ထွန်း၏ဓာတ်ပုံများကို ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်ကို တွေ့ရလေသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်၌ကား မခင်မေသည် သူနှင့် ကိုတင်ထွန်းတို့ လက်ထပ်စဉ်က မင်္ဂလာလက်စွပ်အဖြစ် ဝတ်ခဲ့သော လက်စွပ်ကိုပင် ချွတ်ထားလေတော့သည်။

ထိုထိုသော ပစ္စည်းများသည် သူ၏ ကြေကွဲမှုကို အထောက်အပံ့ပြုနေသည်ဟု ယူဆထားလေသည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့်ကား ဤအဖြစ်မျိုးဖြင့် မခင်မေအား တွေ့ရသည့်အတွက် စိတ်မသက်သာလှပေ။

သို့နေခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တွင် မခင်မေသည် မဖောက်ရသေးသော စာအိတ် တစ်အိတ်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလေသည်။

“အဲဒါ မောင့်ဆီက လာတဲ့စာလေ။ မောင်သေပြီးမှ ရောက်လာတဲ့စာ ခင်မေဖတ်တော့ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်မနိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် မဖတ်တော့ဘူးလို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်တယ်”

ကျွန်တော်သည် မခင်မေဆိုလိုသောအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်လိုက် သဖြင့် “ကောင်းပါတယ်လေ။ အခုနေအခါတော့ မဖတ်ဘဲ ဒီလိုဘဲ သိမ်းထားဦးပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အခုလည်း မဖတ်ဘူး။ နောက်ကိုလည်း မဖတ်တော့ဘူး ကိုအောင်။

ဒီမှာ ကိုအောင်၊ ဒီစာကို ရှင်ပဲ ယူထားပါ။ ရှင်ပဲ ဖတ်ကြည့်ပါ။ နောက်ပြီးမှ ခင်မေ သိသင့်သိထိုက်တာဆိုရင် ပြောပြပါ။ ကိုအောင်နဲ့ပ ခင်မေတို့နဲ့ဆိုတာ က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဘာမှ ဖုံးကွယ်စရာမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ ခင်မေ ပြောသလို လုပ်ပေးပါနော်”

ကျွန်တော်သည် စိတ်မပါလှသော်လည်း မခင်မေ၏ စိတ်သက်သာရာ ရရေးအတွက် ခင်မေဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့လေသည်။

ကိုတင်ထွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ မခင်မေအနေဖြင့် နောက်ဆုံးသိရသမျှ မှာ ကိုတင်ထွန်း မြိတ်မြို့မှ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသော စက်လှေသည် လေမုန် တိုင်းမိ၍ ပင်လယ်၌ နစ်မြုပ်သွားကြောင်းမျှသာ ဖြစ်လေသည်။ ထိုကြေးနန်း ၌ ကိုတင်ထွန်း၏အမည် ပါမလာချေ။ ထိုစက်လှေနှင့် အတူပါသွားသော ခရီးသည်များစာရင်းကို သတင်းစာတွင် ကျေညာရာ၌လည်း ကိုတင်ထွန်း၏ အမည် မပါပေ။ ကိုတင်ထွန်းမှာ စုံထောက်အရာရှိ တစ်ဦးဖြစ်လေရာ ရောက်ရာအရပ်တွင် နာမည်အမျိုးမျိုး၊ အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးဖြင့် နေခဲ့ရ လေသည်။ ယခုလည်း ကိုတင်ထွန်းသည် မြိတ်မြို့၌ သတ္တုတွင်းအင်ဂျင်နီယာ တစ်ဦးကဲ့သို့ နေထိုင်ရင်းက တာဝန်အရ စက်လှေဖြင့် ခရီးထွက်ရင်း ပျက်စီး ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကိုတင်ထွန်းလို လူတစ်ယောက် ဤမျှလျှို့ဝှက် သိပ်သည်းစွာ လုပ် ဆောင်ရသည့် လုပ်ငန်းမျိုးတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေသည်မှာ အံ့ဩဘွယ်ရာ ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သည့်အခါ၌မဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆက်ဆံတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သူ့၌ ကြောင်လက်သည်းဝှက်သဘောမျိုး ရှိပုံမပေါ်ချေ။ သူ သည် သူ့အလုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်တို့အား ပြောခဲ့လှပေသည်။ ပြောပြန်လျှင်လည်း ရယ်စရာအနေဖြင့်သာ ပြောတတ်လေသည်။ သူနှင့်

မဆိုင်သော လုပ်ငန်းကို လုပ်နေသူအနေဖြင့်သာ ပြောတတ်လေသည်။

ကိုတင်ထွန်းသည် မခင်မေနှင့်တကွ အိုးအိမ်ကို ခင်တွယ်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။ သူ့လောက် သားမယား အိုးအိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂုဏ်ယူတတ် သူကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးခဲ့။ သားမယားကို ပွဲထုတ်ရာ၌လည်း စံတင်လောက် သူ ဖြစ်ပေသည်။ သားမယားကို မြှောက်စားအမွှန်းတင်လွန်းသဖြင့် အပေါင်း အသင်းများ၏ မဲ့စရာပင် ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် သင်္ကာမကင်းသည့် စိတ်မျိုးလည်း မထားကြ။ ဟန် ဆောင်မှုလည်း မပြုကြ။ မကတိစင်ကြယ်သော နှလုံးသားတို့ဖြင့် ဆက်ဆံကြ သူများ ဖြစ်လေသည်။ တစ်ခါကဆိုလျှင် ကိုတင်ထွန်းသည်...

“အေးဗျာ ကံကောင်းတယ်လို့ပဲ ဆိုရမလား မသိဘူး။ မခင်မေဟာ ကျွန်တော့်အလုပ်နဲ့ပတ်သက်လို့ တစ်ခါမှ စပ်စပ်စုစု မလုပ်ခဲ့ဖူးဘူးဗျ။ အဲလေ အဲဒီလို စပ်စပ်စုစု လုပ်ခဲ့ရင်တော့ သူနဲ့ကျွန်တော်ရင်လည်း ကွဲချင်ကွဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော်ရင်လည်း အလုပ်ပြုတ်မှာပဲ” ဟူ၍ မခင်မေ၏ အနေတတ် ပုံများကို ချီးကျူးပြောဆိုခဲ့လေသည်။

ဤသို့လျှင် ကြင်နာစွာ ပေါင်းဖက်ခဲ့သော လင်သားတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ၌ ကျန်ရစ်သူခမျာ စိတ်နှလုံး ပူပန်ရာ မည်မှာ ယုံမှားဘွယ်ရာ မရှိချေ။

ထိုအတွေးဖြင့်ပင် ကျွန်တော်သည် မခင်မေထံမှ စာကို ယူခဲ့လေ သည်။ မခင်မေသည် စာအိတ်ကို ပေးရင်း... “ရှင်ဖတ်ပြီး အကြောင်းမထူး ရင်လည်း မီးရှို့ပစ်လိုက်နော် ဟုတ်လား၊ ရှင့်ဆီမှာရှိမှန်းသိနေရင် တစ်ချီချီမှာ ဖတ်မိနေဦးမယ်။ ဖတ်လည်း မဖတ်ချင်တော့ဘူး။ မီးသာရှို့ပစ်ပါ” ဟု ပြော လေသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် စိတ်မသက်သာစွာဖြင့်ပင် အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ပြီးနောက် ကိုတင်ထွန်းထံမှစာကို ဖတ်မိလေတော့သည်။ စာမှာ ဇူလိုင်လ ၇ ရက်နေ့ဟု နေ့စွဲတပ်ထားလေသည်။ ကိုတင်ထွန်းတို့ စက်လှေနစ်သောနေ့မှာ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်ဖြစ်ရာ မသေမီ ၄ ရက်က ရေးသောစာပင်။

စာ၏အစမှာ ရိုးရိုးတန်းတန်း မာကြောင်း သာကြောင်းပင် ဖြစ်သော်လည်း နောက်ပိုင်းတွင်မူ ဆန်းလာလေတော့သည်။

“ဒါထက် ခင်ရေ၊ ခင့်ကို မောင်ရေးချင်တာတွေ ရှိသေးတယ်။ ဘယ်လိုရေးရမှန်းလည်း မသိဘူး။ မရေးဘဲလည်း မနေနိုင်ဘူး။ ခင်ဟာ ဒီစာကို ဖတ်ပြီးရင် မောင့်သဘောကို နားလည်နိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။ မောင်လေ အခု မြိတ်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်နေမိပြီ...။

ဒီစာပိုဒ်ကို ဖတ်ပြီး ခင်ဘယ်လိုခံစားရမယ်ဆိုတာကို မောင်တွေးမိပါတယ်။ ဒီစာပိုဒ်ကို မောင်ဟာ ပင်ပန်းကြီးစွာနဲ့ ရေးရတယ်ဆိုတာတော့ ယုံစေချင်ပါတယ်။ မောင်ရှင်းပြပါရစေခင်...

ခင်သိထားစေချင်တဲ့အချက်ကတော့ အခုမောင်ရေးသမျှတွေဟာ မောင့်ရဲ့စိတ်နှလုံး အေးဆေးစွာနဲ့ ရေးလိုက်တာတွေပါ။ မွန်ထူပြီး ရေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မောင့်ရှင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းစွာနဲ့ ရေးလိုက်တာတွေပါ။

ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတယ်ဆိုတာကိုတော့ မောင်လည်း မရေးတတ်တော့ပါ။ နောက်ဆုံးအခြေအနေမှာတော့ မောင့်မှာဖြစ်တည်နေတဲ့ အခြေအနေကို တွန်းလှန်နိုင်လောက်တဲ့ ခွန်အားမျိုး မရှိတော့တဲ့ဘဝကို ရောက်နေပါပြီ။ ဒါပေမယ့် မောင်ဟာ ခင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားလုံးတိုင်းမှာ ချစ်မေတ္တာစိတ်အပြည့်ပါတယ်ဆိုတာကိုလည်း ခင် ယုံစေချင်ပါတယ်။

အခု သူနဲ့ဖြစ်ရတဲ့အဖြစ်ကတော့ မောင်တစ်ခါမျှ မတွေးခဲ့ဖူး၊ မကြုံခဲ့ဖူး။ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ။ ခင့်ဆီကို စာရေးပြီး အကြောင်းကြားရလောက်အောင် ဖြစ်ရတဲ့အဖြစ်ဟာ သေးဖွဲ့တဲ့အဖြစ်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ခင်ရိပ်မိရောပေါ့။

သူနာမည်ကတော့ ဆင်သီယာတဲ့။ အင်္ဂလိပ်သွေးပါတဲ့ တရုတ်ကပြားကလေးပါ။ သူနဲ့မောင်နဲ့ သိနေကြတာ ကြာပါပြီ။ မောင်လူပျိုဘဝတုန်းက တည်းကပါပဲ။ အခု သူမြိတ်မှာ ရောက်နေတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ သာမန်မိတ်ဆွေအဖြစ် နေခဲ့ကြပေမယ့် မြိတ်မှာဆိုမိကြလို့ တစ်လအတွင်းလောက်မှာပဲ မောင်တို့ရဲ့အခြေအနေဟာ ဆိုးလာတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစ်နေ့တစ်ခါမှမမြင်ရရင် မနေနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒါတွေ ခင့်ကိုရေးပြရတာဟာ အင်မတန်မှ မကောင်းမှန်း မောင်သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မရေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ တခြားလူပြောမှ ခင်သိရတာနဲ့စာရင် မောင်ကိုယ်တိုင်ဖွင့်ပြောလို့ ခင်သိရတာက ပိုသက်သာလိမ့်မယ်ထင်ပါတယ်။

နောက်ပြီး ဆင်သီယာရော မောင်ရော မောင်တို့အဖြစ်ကို ခင်သိစေချင်ကြတယ်။ ဆင်သီယာအနေနဲ့ ဒီကိစ္စမှာ ခင့်ဘက်ကနေ တွေးနေတာက များနေတယ်။ မောင့်မှာ မယားကြီးရှိမှန်း သိရက်နဲ့ မောင့်ကို ချစ်တယ်ဆိုတော့ ဆင်သီယာကို အကျင့်ယုတ်မ၊ ကြောင်တောင်နှိုက်မ၊ လင်ငတ်မလို့ ထင်ကောင်းထင်လိမ့်မယ်။ နို့ပေမယ့် ဆင်သီယာဟာ တကယ့်သူတော်ကောင်းမလေးပါ။ မလွဲမရှောင်သာတဲ့ အကြောင်းတွေကြောင့် မောင်နဲ့ အခုလိုဖြစ်ပေမယ့် သူ့ခမျာ တစ်နေ့မှ စိတ်မချမ်းသာရရှာပါဘူး။ ဆင်သီယာဟာ ဘယ်လိုမိန်းကလေးဆိုတာ ခင်တွေ့တဲ့အခါ သိပါလိမ့်မယ်။ မောင်အခု လောက်အဖြစ်မျိုး ဘာကြောင့်ရောက်ရတယ်ဆိုတာ ဆင်သီယာကို ခင်တွေ့ရ

ရင် သိပါလိမ့်မယ်။ တကယ်ပါပဲ ခင်၊ ခင်ရယ် မောင်ရယ် ဆင်သီယာရယ်
၃ ယောက်သား တစ်ခါလောက်ဆိုပြီး ဆွေးနွေးချင်တယ်ကွယ်။ ၃ ယောက်
မဟုတ်တောင် ခင်နဲ့ဆင်သီယာ နှစ်ယောက်ထဲပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။

ဒါပါပဲ ခင်၊ နောက်ထပ် ဘာရေးရမှန်းလည်း မသိတော့ပါဘူး။ ခင်ရဲ့
စိတ်ကို ထိခိုက်အောင် ပြုမူရတဲ့အတွက် မောင်ရဲ့စိတ်မှာလည်း အထူးပဲ
ထိခိုက်လှပါတယ်။

ဒီလိုဖြစ်ရတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဟာ မောင့်ကို ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်လို့
မောင် မမျှော်လင့်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မောင့်ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ စိတ်မချမ်း
မြေ့မှုကိုတော့ ခင် နားလည်အောင် တွေးတတ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မျှော်လင့်မိ
ပါတယ်။ မောင် နောက်ထပ်လည်း စာရေးပါဦးမယ်။ ဒါပါပဲ ခင်...။”

စာကို ဖတ်ပြီးသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ လွန်စွာ တုန်လှုပ်ချောက်ချား
မိလေသည်။ အင်း ဒုက္ခပါပဲဟုလည်း ညည်းတွားမိလေသည်။ ပထမသော်
ကိုတင်ထွန်း အသက်ရှင်နေဆဲပင်ဟု ခံစားမိသောကြောင့် ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း
စိတ်ဆင်းရဲမှုမှာ ပိုမိုကြီးမား၍ လာသော်လည်း ကိုတင်ထွန်း တစ်ယောက်
မရှိတော့ပါတကားဟု သတိရတော့မှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာ ရလာ
လေသည်။ ဘုရားသိကြားမ၍ မခင်မေသည် ထိုစာကို သူ့ကိုယ်တိုင်မဖတ်ဘဲ
ကျွန်တော့်အား ပေးဖတ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုတင်ထွန်း နောက်ဆုံးရက်
များအတွင်း ကြုံတွေ့ခံစားသွားရသော စိတ်သောကကို မသိရတော့ပြီ။ သိရန်
လည်း မလိုတော့ပြီ။

ကျွန်တော်သည် စာကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်၍ဖတ်ပြီးနောက် မခင် မေ
ပြောသည့်အတိုင်း မီးရှို့ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤစာကား မည်သူမျှ

မဖတ်အပ်သည့် စာ ပါတကား။ ကိုတင်ထွန်းသည် ဤစာကို ရေးစဉ်က မြိတ်မှနေ၍ ရေးသည်ဆိုသော်လည်း စင်စစ် မြိတ်မြို့ပေါ်မှ ရေးခြင်းမဟုတ်။ သူ တာဝန်ကျရာ ယိုးဒယား-မြန်မာနယ်စပ်မှ ရေးခဲ့ဟန် တူပေသည်။ ထို့ကြောင့် စာသည် ဤမျှရက်ပိုင်းကြာမှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကိုတင်ထွန်းတို့ စုံထောက်အရာရှိများမှာ မိမိတို့ရောက်နေရာဒေသကို သားမယားများကိုပင် လျှို့ဝှက်တတ်ပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကိုတင်ထွန်းသည် ဇူလိုင်လ ၇ ရက်မှ ပင်လယ်သို့ ထွက်ရသည်။ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်အတွင်း၌ နောက်ထပ် စာရေးဦးမည်ဟူသော အဆိုအတိုင်း ရေးပေလိမ့်ဦးမည်။ ၎င်းပြင် သူ့စာအရ ဆင်သီယာသည် ရန်ကုန်သို့ လာပေဦးတော့မည်။ ထိုအခါတွင် မည်သို့ပြုရပါအံ့နည်း။

နောက်တစ်နေ့ညနေဘက်၌ မခင်မေထံ ရောက်သွားသောအခါ နောက်ထပ် စာနှစ်စောင် ရောက်နေကြောင်း သိရလေသည်။

“ဒီစာတွေကိုလည်း ကျွန်မ မဖတ်ပါရစေနဲ့ရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့များ စာတွေက ခုမှ ဒါလောက် ဆက်လာနေရပါလိမ့်”

“သူရောက်နေတဲ့ နေရာက ခေါင်လွန်းတော့ မခင်မေကို သိပ်သတိရတယ် ထင်ပါရဲ့။ မခင်မေကို သတိရတိုင်း စာတွေချည်း ဖိရေးနေတာဖြစ်မှာပေါ့”

မခင်မေသည် စာအိတ်ပေါ်ရှိ ကိုတင်ထွန်း၏ လက်ရေးများကို ကြည့်ရင်း ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြစ်၍နေလေသည်။

မနေ့ကစာထဲမှာဆိုရင်လည်း မခင်မေကို သတိရကြောင်း လွမ်းကြောင်းတွေပဲ ရေးထားတာပဲ။ ကိုတင်ထွန်းဟာ အခုလို ရုတ်တရက် သေ

မယ်မှန်းသိရင် ဒီစာတွေ ရေးခဲ့မယ်မထင်ဘူး။ အခုနေအခါမှာ ဒီစာတွေကို မခင်မေ ဖတ်စေချင်မယ်လည်း မထင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း တယ်မဖတ်ချင်ဘူး။ ပေးပါဗျာ တစ်ခါထဲ မီးရှို့ပစ်ရအောင်”

“နေပါဦးလေ၊ မီးမရှို့ပါနဲ့ဦး ဖတ်ကြည့်ပါဦး၊ အကြောင်းထူးရှိလို့သာ ဒီလောက်တောင် စာတွေကို ဆက်တိုက်ရေးနေမှာပေါ့။”

မခင်မေသည် လက်တွင်းရှိစာအိတ်နှစ်အိတ်ကို ပေးပြီးနောက် မျက် ရည်အဝဲသားဖြင့် အိပ်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်တော်လည်း စာကို ယူ၍ ပြန်ခဲ့လေသည်။

စာများကား ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့စွဲဖြင့် ရေးထားသောစာများ ဖြစ် လေသည်။ ပထမ စာကဲ့သို့ပင် ကိုတင်ထွန်းသည် မခင်မေက သူ့အား နား လည်မှုရှိပါရန်။ ကြုံရသည့်အဖြစ်အတွက် စိတ်ဆင်းရဲနေရသည်ကိုလည်း သိထားပါရန် ရေးထားလေသည်။ သူ့စာများအရ ကိုတင်ထွန်းသည် သူနှင့် ဆင်သီယာတို့၏အချစ်ကို အပေါ်စားအချစ်ဟု အထင်ခံရမည်ကိုလည်း စိုးရိမ် နေဟန် တူလေသည်။ သူတို့ ၂ ယောက်၏ အချစ်သည် တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာမှန် ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ရေးထားသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် စာများကို ဖတ်ပြီးသောအခါ အပိုင်းပိုင်း အစိတ်စိတ် ဆုတ်ဖြ၍ ပစ်လိုက်လေသည်။ ထိုစာများ မရှိတော့ခြင်းကြောင့် စိတ်အေးရ သော်လည်း ပူမိသည်မှာကား တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း၌ ကျွန်တော့်မှာ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ပဲခူးသို့ ၃-၄ ရက် သွားနေရမည်ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်မရှိသည့် ရက်အတွင်း ကိုတင်ထွန်းထံမှ စာများ နောက်ထပ်ရောက်လာဦးမည်လောကို တွေးတောပူပန်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ အကယ်၍ ကျွန်တော်မရှိသည့်ရက် အတွင်း ထိုစာလာခဲ့သော် မခင်မေသည် သည်းခံနိုင်စွမ်းရှိတော့မည် မဟုတ်

သဖြင့် ဖွင့်၍ဖတ်ပေတော့မည်။ ထိုစာသည် မနက်ဖြန်တွင်ပင် လာလျှင် လာနိုင်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ပဲခူးသို့ ညရထားဖြင့် လိုက်ရန် စီစဉ်ရလေသည်။

နောက်တစ်နေ့နေ့လယ်၌ ကျွန်တော်သည် မခင်မေထံသို့ သွားရောက်ကာ ညရထားဖြင့် ပဲခူးသွားမည့်အကြောင်းကို ပြောပြမိလေသည်။ ထိုမှ မခင်မေနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် ရှေ့ရေးကို ဆွေးနွေးကြရာ မခင်မေက သူလည်း သူ့သားချင်းများရှိရာ မန္တလေးသို့ ပြန်တော့မည့်အကြောင်း ပြောလေသည်။

“ဪ...ဒါထက် မနေ့က သူ့စာထဲမှ ဘာများ ထူးထူးခြားခြား ပါသေးသလဲ”

မခင်မေသည် ရုတ်ခြည်းကောက်၍မေးလိုက်လေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ပင် စိတ်ပင်ပန်းနေပုံရလေသည်။

“ဘာမှ မထူးပါဘူး မခင်မေရာ။ ခင်ဗျားကို သတိရတဲ့အကြောင်း၊ လွမ်းတဲ့အကြောင်း၊ ချစ်တဲ့အကြောင်းတွေပါပဲ။ ပြန်ချင်တဲ့အကြောင်းလည်း ပါတယ်လေ။ ဒီစာတွေဟာ သူ့အသက်ရှင်နေသေးရင်တော့ ဖတ်လို့မဝနိုင်စရာတွေပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုနေအခါမှာတော့ မဖတ်ထိုက်တော့ပါဘူး။ နောက်ပြီး မကြာခင် ပြန်လာမယ်ဆိုတာလည်း ပါသေးတယ်။ တခြားဘာမှတော့ မထူးပါဘူး”

“နောက်ထပ် ရေးဦးမယ်လို့ရော ပါသေးသလား”

“ရေးဦးမယ်လို့တော့ မပါဘူး။ ဒါပေမယ့် တစ်စောင်လောက်တော့ လာဦးမယ် ထင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အခုစာတွေက ဇူလိုင်လ

၉ ရက်က စာတွေကိုး”

“နောက်စာကျရင်တော့ ကျွန်မပဲ သိမ်းထားတော့မယ်။ သူရဲ့နောက်ဆုံးစာအဖြစ်ပေါ့။ အဲဒီစာကျရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ထိခိုက်ထိခိုက်ဖတ်ကြည့်ရမယ်”

ကျွန်တော်သည် ရင်ထဲတွင် ဟာကနဲ ဖြစ်သွားမိရာမှ “သိပ်လည်းမျှော်မနေနဲ့လေ။ လာချင်မှလည်း လာမှာပါ” ဟု မရေမရာပြောလိုက်မိလေသည်။

ပြီးမှ “အင်းပါလေ နောက်ထပ်စာလာရင် မခင်မေသဘောအတိုင်း လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ပါတယ်။ မခင်မေရဲ့ကိစ္စပဲဟာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် သဘောကတော့ မခင်မေ ဒီစာကိုလည်း မဖတ်စေချင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို အသိမပေးဘဲ မဖတ်စေချင်ဘူး။ မခင်မေမှာ ဒီစာကို ဖတ်နိုင်လောက်တဲ့ ခံနိုင်ရည် မရှိသေးဘူး။ ဒီစာတွေကြောင့် မခင်မေ ဂယောင်ချောက်ချား ဖြစ်သွားနိုင်တယ်။ သူ့ကို မသေသေးဘူးထင်ပြီး ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ အနီးအနားမှာ မိတ်ဆွေရင်းချာ တစ်ယောက်မရှိဘဲနဲ့ ဒီစာကို မဖတ်ပါနဲ့လို့ ပြောချင်ပါတယ်” ဟု လေပြေထိုးရလေသည်။

မခင်မေသည် စိတ်ရှုပ်သွားဟန်ဖြင့် သက်ပြင်း တစ်ချက်ချလိုက်ပြီးမှ “ကောင်းပါပြီရှင်၊ ကတိတော့ မပေးပါရစေနဲ့။ ကိုအောင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ကိုအောင်ပြောသလို လုပ်ပါ့မယ်” ဟု ပြောလေသည်။

ကံအားလျော်စွာပင် မခင်မေအိမ်မှ ကျွန်တော်ပြန်တော့မည်အပြု တွင် စာပို့လုလင်ရောက်လာကာ စာလာပေးလေသည်။ ထိုစာများထဲ၌ ကိုတင်ထွန်းထံမှ စာလည်း ပါလေသည်။

“ရှင်...ကျွန်မကို မဖတ်စေချင်ဘူးနော်”

မခင်မေက စာအိတ်ကို ကိုင်ရင်း ပြောလေသည်။

“ဟုတ်တယ် မခင်မေ၊ မဖတ်ပါနဲ့”

မခင်မေသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာဖြင့် ကျွန်တော့်အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။ သူ့အကြည့်တွင် တောင်းပန်နေသည့် အမှုအရာလည်း ပါနေလေ သည်။

“ဒီလိုပါ မခင်မေ၊ ဒီစာဟာ မခင်မေရဲ့စာပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် သဘောကို နားလည်စေချင်ပါတယ်။ မခင်မေရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေရ တယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် အမှန်မှာ မသိပါဘူး။ မခင်မေအနေနဲ့ အခုအချိန် မျိုးမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မှန်းဆနိုင်ပါတယ်။ ဒီစာတွေကို အခုနေအချိန်မှာ မခင်မေဖတ်ရင် မခင်မေ စိတ်ဆင်းရဲရုံပဲ ရှိမှာပါ။ ဟောဒီနောက်ဆုံးစာဆိုရင် သာပြီးဆိုးပါလိမ့်မယ်။ မခင်မေအတွက် ဘာအကျိုးမှ မရှိနိုင်ပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကိုအောင်၊ ကျွန်မ ဖတ်ပါရစေ။ အခု ကျွန်မရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ဒုက္ခထက် ပိုပြီးကြီးမားတဲ့ဒုက္ခမျိုးတော့ ပေါ်လာစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး”

မခင်မေသည် စာအိတ်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ပြီးနောက်...

“ရှင်က ကျွန်မကို ကလေးလို သဘောထားတယ်။ ကျွန်မအနေနဲ့ ဘယ်လောက်ခံနိုင်ရည် ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီစာ တွေဟာ ကျွန်မရဲ့လင်ယောက်ျားဆီကလာတဲ့ စာတွေပါ။ စာထဲမှာ ဘာတွေ ပါသလဲဆိုတာ ကျွန်မလည်း သိချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှင့်စိတ်ထဲမှာ...”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ မရှိပါဘူး မခင်မေ။ အရင်စာတွေထဲ မှာ ဘာတွေပါတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်သာ သိပါတယ်။ မခင်မေ မသိပါဘူး။ သူရေးထားတာတွေဟာ သူ့ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံးရက်ကလေးအတွင်းမှာ သူ ဘယ်လိုခံစားနေရတာတွေ၊ ဘယ်လို မျှော်လင့်ထားတာတွေပါပဲ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မခင်မေသည် ဆတ်ကနဲခေါင်းထောင်လာ ကာ ကျွန်တော့်အား စိန်းစိန်းကြည့်နေလေသည်။

“ဒီစာကို ကျွန်တော်ပဲ ယူထားပါရစေ မခင်မေ။ ဒီစာကို မရင်စာတွေ လို မီးရှို့မပစ်ပါဘူး။ မခင်မေကို တစ်နေ့မှာ ပြန်ပေးပါ့မယ်”

မခင်မေသည် မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့ဟူသော အမူအရာဖြင့် စာအိတ်ကို ကျွန်တော့်အား ပေးလေတော့သည်။

ကိုတင်ထွန်း၏ နောက်ဆုံးစာကို မီးရထားပေါ်၌ ကျွန်တော် ဖတ်ရ လေသည်။ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဖြေရှင်းချက်၊ မျှော်လင့်ချက်၊ တမ်းတချက်တို့ဖြင့် ပြည့်၍နေပေသည်။

“ကဲ...ဒီစာဟာ နောက်ဆုံးစာပါပဲ။ မကြာခင် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာ မောင်တို့ ပင်လယ်ဘက်ကို ထွက်ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီအတွင်း စာရေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ မောင်လည်း သြဂုတ်လထဲမှာ ရောက်အောင် ပြန်လာနိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ဒါထက် ဆင်သီယာလည်း သြဂုတ်လဆန်းမှာ ရန်ကုန်ကို လာမ တဲ့၊ ခင်နဲ့လည်း တွေ့ချင်သတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ မောင် ရောက်နိုင်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်”

ကျွန်တော်သည် စာကို ဖတ်ပြီးနောက် လွန်စွာပင် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်မိလေသည်။ သူ့စာအတိုင်းဆိုပါက ဆင်သီယာသည် သြဂုတ်လဆန်း၌

ရန်ကုန်တွင် ရောက်နေပေရော့မည်။ ယခုပင် သြဂုတ်လဆန်းနေပြီဖြစ်ရာ ဆင်သီယာသည် ရန်ကုန်တွင် ရှိနေကောင်း ရှိနေပေတော့မည်။

ကိုတင်ထွန်း သေဆုံးသွားကြောင်းကို ဆင်သီယာသည် သိမှသိပါ လေစ။ အကယ်၍ ကိုတင်ထွန်း သေဆုံးကြောင်း မသိသေးလျှင် သူသည် မခင်မေထံသို့ မုချ လာပေလိမ့်မည်။ သူတို့ကပြားမလေးတွေမှာ ဤကိစ္စမျိုး၌ အရှက်အကြောက်မကြီးတတ်ကြ။ ရဲရဲတင်းတင်းပင် ဆက်ဆံပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ မခင်မေ မည်သို့ပြုချိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်တော်သည် နောက်ဆံတင်ငင်ဖြင့်ပင် ပဲခူးမြို့၌ ပြုဘွယ်ကိစ္စ များကို ပြုခဲ့ရာမှ မပြန်မီ တစ်ရက်ညနေဘက်တွင် မခင်မေထံ တယ်လီဖုန်း ဆက်မိလေသည်။

“ကိုအောင်လား၊ ကျွန်မက ကိုအောင် ရန်ကုန် ပြန်ရောက်လောက်ပြီ ထင်နေတာ။ ဒီမှာ ကိုအောင်၊ ကိုအောင် တယ်လီဖုန်းဆက်တာ အတော်ပဲ။ ကျွန်မမေးစရာရှိလို့”

“ဘာများပါလိမ့် မခင်မေ”

“ဆင်သီယာဆိုတာ ဘယ်သူလဲ။ ကိုအောင် သိလား”

“အဲဒီအကြောင်းပြောမလို့ပဲ မခင်မေ၊ ကိုတင်ထွန်းရဲ့ နောက်ဆုံးစာ ထဲမှာ ဆင်သီယာဟာ သြဂုတ်လဆန်းမှာ ရန်ကုန်ကို လာလိမ့်မယ်တဲ့။ အဲဒါ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက မခင်မေ သူ့ကို အတွေ့မခံပါနဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မခင်မေ ဘာဖြစ်လို့မေးတာလဲ”

“နေ့လယ်က သူ့ဆီက စာလာတယ်။ သူ အိမ်ကို လာပြီး ကျွန်မနဲ့ တွေ့ချင်သတဲ့”

“မတွေ့ပါနဲ့ မခင်မေ၊ တွေ့ချင်ရင်လည်း ကျွန်တော် လာပြီးမှတွေ့ပါ”

“မဖြစ်ဘူး ကိုအောင်၊ သူက စာကို လူနဲ့လွှတ်ပေးတာ။ ကျွန်မကလည်း မောင်ရဲ့အသိထဲကနေမှာပဲဆိုပြီး လာတွေ့နိုင်တဲ့အကြောင်း စာပြန်ရေးပေးလိုက်တယ်”

“အိုး...ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်။ သူဘယ်တော့လာမလဲ”

“မနက်ဖြန် နေ့လယ်ပိုင်းလောက်နေမှာပေါ့”

“သူက ဘယ်မှာ နေသလဲတဲ့”

“ကျွန်မဘယ်သိပါ့မလဲ ကိုအောင်ရဲ့၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ကို အောင်။ ဒီမိန်းမက ကျွန်မကို သတ်မှာကျနေတာပဲ။ မောင့်ဆီကစာထဲမှာ သူ့အကြောင်း အတော်ဆိုးဆိုးရွားရွား ရေးထားသလား...”

“မရေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မခင်မေသူနဲ့ မတွေ့ရင်ကောင်းမယ်။ သူက မခင်မေကို ရန်ရှာမှာစိုးလို့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မခင်မေ သူနဲ့တွေ့ပြီးရင် စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ ဖြစ်လာမှာစိုးလို့ပါ။ မတွေ့ပါနဲ့ မခင်မေရာ။ နေမကောင်းချင်ယောင်ဆောင်နေပါ။ တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားပါ။ ရိုင်းတယ် ထင်ချင် ထင်ပါစေ။ ရှောင်နေပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကိုအောင်ရယ်။ ကိုအောင်က ကျွန်မထက်တောင် သဲနေတာကိုး။ ကဲပါလေ စိတ်အေးအေးထားပြီး အိပ်ပါ။ မနက်ဖြန် ပြန်လာမှာ မှုတ်လား။ ကျွန်မကို ဘယ်သူမှ မကောင်းမကြံနိုင်ပါဘူး စိတ်ချပါ”

ကျွန်တော်သည် မပြောအပ်သည် သိသော်လည်း မနေသာတော့သဖြင့်...

“ဒီမှာ...မခင်မေ ကျွန်တော် ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ အလေးအနက် ပြောနေတာပါ။ ခင်ဗျား ဆင်သီယာနဲ့ မတွေ့ဘဲနေပါ။ တွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော်လာပြီးမှ တွေ့ပါ။ မနက်ဖြန် ကျွန်တော်လာမယ်”

“အိုး...ကိုအော်ကလဲ။ ကျွန်မကို ကလေးလို မဆက်ဆံပါနဲ့ ကျွန်မ တွေ့ချင်တဲ့လူကို တွေ့ပါရစေ။ ကိုအောင် ဝင်မစွက်ပါနဲ့။ ဒုက္ခပါပဲရှင်။ ကိုအောင် စိတ်မဆိုးနဲ့နော်။ ကျွန်မ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ပြောမိတာ။ ဒါပါပဲ”

မခင်မေသည် တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ချလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော် တညလုံး တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပေ။ နောက်တစ်နေ့တွင် အလုပ်လက်စကို သိမ်းပြီး မော်တော်ကားဖြင့် ပြန်ခဲ့လေသည်။

အိမ်တွင် အမောအပန်းဖြေကာ နံနက်စာ စားသောက်ပြီးမှ မခင်မေ တို့အိမ်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။ မခင်မေတို့ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးပိတ်ထားသဖြင့် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်ရလေသည်။ မကြာမီ အိမ်အတွင်းမှ ခြေသံကြားရပြီး တံခါးပွင့်လာကာ မခင်မေကို တွေ့ရလေတော့သည်။

မခင်မေ၏မျက်နှာမှာ အသွေးအရောင်ဟူ၍ လုံးဝမရှိဘဲ လူသေမျက်နှာကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ နာကျည်းခြင်း၊ ရှက်ခြင်းတို့ဖြင့် သူ့မျက်နှာမှာ ညိုပုပ်နေလေသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ မုန်းတီးရွံ့ရှာသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး တံခါးရွက်ကို ပြန်ဆွဲကာ “တော်ပါပေတယ် ကိုအောင်၊ ရှင်မလာပါနဲ့တော့” ဟု နှင်လေတော့သည်။

ကျွန်တော်က မလှုပ်မရှက် ရပ်မြဲရပ်နေတော့မှ “ကဲပါလေ ရှင်ရှိနေလဲ ကောင်းပါတယ်။ သူပြန်သွားတော့ တမျိုးတဖုံး စီစဉ်ရတာပေါ့။ ကဲ လာချင်လဲ လာပါ။ ဒါပေမယ့် ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲနေပါ။ ကျွန်မ အခု

ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်ချင်သေးဘူး” ဟုပြောကာ အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင် သွားလေသည်။

ကျွန်တော်လည်း နောက်မှလိုက်သွားရာ ဧည့်ခန်းသို့ရောက်သောအခါ မခင်မေက ဧည့်ခန်းထဲတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ဆင်သီယာပါတကား...။

ဆင်သီယာသည် ဗိုလ်ဆန်ဆန်ပင် ကျွန်တော့်အား လက်ဆွဲ၍ နှုတ် ဆက်လေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာထားမှာ ပြုံးရယ်ခြင်းကား မရှိပေ။ သူသည် ကျွန်တော့်အား သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းကဲ့သို့ပင် နှုတ်ဆက်လေ သည်။

သူ့အသွင်အပြင်မှာ မခင်မေနှင့် တခြားစီ ဖြစ်လေသည်။ မခင်မေက ပြောပျောင်းနွဲ့နှောင်းစွာလှပ၍ သူက တောင့်တင်းခိုင်မာကာ ကျော့ရှင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

“ကဲ...ကျွန်မ သွားလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်။ ကျွန်မကို ခုလိုတွေ့ခွင့်ပေး တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆင်သီယာသည် ငိုသံပါနှင့် ပြောရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်သွားလေ သည်။

မခင်မေ မပြောသော်လည်း ကျွန်တော် သိပါပြီ။ မခင်မေနှင့် ဆင်သီ ယာတို့သည် စိတ်မချမ်းမြေ့ဘွယ်ရာ ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပါပြီ။

ထိုမှ မခင်မေသည် “ကဲ...ဆိုစမ်းပါဦး ကိုအောင်” ဟု စကားစ လေသည်။

“ဘာမှ ဆိုစရာမရှိပါဘူး။ သူ့ဘာတွေ ပြောသွားသလဲ မခင်မေ”

“ပြောတာကတော့ အစုံပဲ။ ဒါထက် ကိုအောင် ဖတ်တဲ့စာတွေထဲမှာ သူ့အကြောင်းပါတယ်နော်”

မခင်မေ၏ အသံမှာ ဒေါသဖြင့် တုန်နေလေ၏။

“ပါပါတယ် မခင်မေ။ ဒါပေမယ့် မခင်မေသိလည်း အကြောင်းထူးမှာ မဟုတ်လို့ မပြောခဲ့တာပါ။ အခု ဆင်သီယာ လာမယ်ဆိုတာကိုတောင် စောစောက ကျွန်တော် သိရရင် မခင်မေနဲ့ တွေ့ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“စောစောကတော့ ကျွန်မရှင့်ကို သိပ်စိတ်ဆိုးတာပဲ ကိုအောင်။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မခင်မေရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုခံစားနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ရိပ်မိပါတယ်။ မခင်မေ အခုလောက်နေနိုင်တာပဲ တော်လှပြီ”

“အိုလေ ကျွန်မဖြင့် သူ့ကို သတ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်မိပါတယ်။ မနည်းထိန်းသိမ်းရပါတယ်”

“ကဲ...ဒါတွေပြောမနေနဲ့တော့ မခင်မေရယ်။ စိတ်ကောင်းကောင်း ထားပြီး အနားယူပါ။ တရေးတမော အိပ်ပစ်လိုက်ပါ။ နောက်မှ စိတ်ပြေလက်ပျောက် ရုပ်ရှင်လေးဘာလေး ကြည့်ကြရအောင်”

“ကျွန်မတော့ မအိပ်ချင်ဘူး ကိုအောင်၊ သေချင်တယ်။ ရှင်လည်း သေရင်ကောင်းမယ်။ ဟိုကောင်မလည်း သေရင်ကောင်းမယ်။ အင်း... အင်း...ဟိုကောင်မတော့ မသေစေချင်ပါဘူးလေ။ သူ့ခမျာ လှလှပပနဲ့ သူ့ချစ်တဲ့ ကိုတင်ထွန်းကို အသက်ရှည်သမျှ စောင့်နေနိုင်ပါစေ”

“ဘာဆိုလိုတာလဲ မခင်မေ”

“သူလည်း ကျွန်မလို ကိုတင်ထွန်းကို စောင့်နေစေချင်လို့ပေါ့။ သူက ကိုတင်ထွန်းကို မသေဘူးထင်နေတာ။ တာဝန်အရ နယ်ခြားမှာ ရှိနေသေး တယ်ထင်နေတာ။ ကိုတင်ထွန်းက သူ ပင်လယ်ဘက်သွားတာ ပြောမထား ဘူးထင်ပါရဲ့”

“မခင်မေကလဲ ပြောမပြဘူးလား”

“မပြောပါဘူး၊ သူ စရောက်ကတည်းက သူပြောသမျှ ကျွန်မက နား ထောင်နေခဲ့တာပါ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ကိုတင်ထွန်းဟာ တာဝန်ကိစ္စပြီးဆုံးရင် သူ့ဆီ ပြန်လာမယ်ထင်နေတယ်”

ကျွန်တော်သည် မခင်မေအား ရူးများ နေရောသလားဟု သံသယ ဖြစ်လာမိပါသည်။ မခင်မေ၏ အပြုအမူ အပြောအဆိုတို့ကို ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

“ဒီမှာ မခင်မေ ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားဘယ်လိုပဲ စိတ်ထိခိုက်ထိခိုက် လူတစ်ယောက်ကို ဒီလို မနှိပ်စက်ပါနဲ့။ ခင်ဗျားမှာသာ ပိုစိတ်ဆင်းရဲမှာပါ။ အဖြစ်မှန်ကို သူသိပါစေ။ သူဘယ်မှာနေသတဲ့လဲဟင်”

“ကျွန်မ မသိဘူး ကိုအောင်။ ဒီလိုလေ ဆင်သီယာဟာ မောင့်ကို ချစ်တယ်။ မောင် အသက်ရှင်နေတုန်းပဲလို့ ထင်တယ်။ သူဒီလိုထင်တဲ့အ တွက် ကျွန်မမှာလည်း မောင်ဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲလို့ ထင်လာတယ်။ စောစောက သူလာပြီး မောင့်အကြောင်းတွေ ပြောနေတုန်းမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ မောင် အသက်ရှင်နေတုန်းပဲလို့ ခံစားရတယ်။ ဒီလိုခံစားရတာဟာ မကောင်း ဘူးလား ကိုအောင်။ သူ အသက်ရှင်နေသေးတာပဲဆိုတဲ့သဘောထားဟာ ကျွန်မကို စိတ်သက်သာရာ ရစေပါတယ်။ ကျွန်မ ပြောတာ သဘောပေါက်ရဲ့

လား ကိုအောင်**

ကျွန်တော်သည် သဘောမပေါက်သော်လည်း ခေါင်းညိတ်ကာ မခင်မေအား နှစ်သိမ့်စေခဲ့လေသည်။ ကျွန်တော်သည် နောက်ထပ် အတန်ကြာမျှ မခင်မေအား ချော့မော့ဖျောင်းဖျက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ မခင်မေတို့အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ဧည့်ခန်းစားပွဲ ပေါ်တွင် စာတစ်စောင် တွေ့ရသဖြင့် ဖတ်ကြည့်ရာ ဆင်သီယာထံမှစာ ဖြစ်နေလေသည်။

“မမလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ယောက်ျားနဲ့ ကျွန်မဟာ အရှုပ်အရှင်း မဖြစ်ထိုက်ကြောင်း ကျွန်မသိပါပြီ။ မနေ့က ကျွန်မအပေါ်မှာ မမဆက်ဆံပုံ မျိုးကို ကျွန်မသာ မမနေရာမှာ နေရရင် ဆက်ဆံနိုင်မယ် မဟုတ်ပေဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ မမကို ကိုကိုထွန်း ချစ်ကြောင်း ကျွန်မ သိပါသည်။ ကိုကိုထွန်းအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့မမရဲ့ ချစ်မေတ္တာဟာ ကျွန်မထက် ပိုမိုကြီးမားပါတယ်။ ကျွန်မ သိပါပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုကိုထွန်းနဲ့ ကျွန်မ နောက်ထပ်မတွေ့တော့ပါ။ မမအပေါ်မှာ ကျွန်မ အနိုင်မယူရက်ပါ။ အရုံးပေးပါပြီ။ ကျွန်မရဲ့ဘဝကိုလည်း အရုံးပေးပါပြီ။ မမရဲ့မောင်ကို မမ တစ်ဦးတည်းသာ အပိုင်ယူပါတော့”

စာအဆုံး၌ ကျွန်တော်သည် မခင်မေကို လိုက်ရှာရာ အိပ်ရာပေါ်တွင် ငို၍နေသော မခင်မေကို တွေ့ရလေသည်။

မခင်မေ၏ စိတ်ထိခိုက်မှုကား ပြင်းထန်လှပေသည်။ ရက်အတော် ကြာမျှ မည်သူနှင့်မျှလည်း စကားမပြော။ အစာလည်း သိပ်မစား။ အိပ်လည်း သိပ်မအိပ်သဖြင့် ဆရာဝန်ပင် ခေါ်၍ကုရလေသည်။

ဆင်သီယာသည် အဖြစ်မှန်ကို တကယ်ပင်မသိဘဲ မခင်မေအား ကရုဏာ စေတနာထက်သန်စွာဖြင့် သေဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်သော ကိုတင်ထွန်းအား ပြန်ပေးခဲ့လေသလော။ သို့မဟုတ် ကိုတင်ထွန်း သေဆုံးသွားပြီကို နောက်မှသိလာကာ မခင်မေအား စိတ်ထိခိုက်စေလိုသည့် သဘောထားဖြင့် မိန်းမတို့ဘာဝငေါ့သွားခြင်းပေလော။

ကျွန်တော်ကား မည်သို့မျှ မတွေးတတ်နိုင်ခဲ့ပေ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအကြောင်းကို တွေးမိတိုင်း ကျွန်တော်သည် မခင်မေကိုရော ဆင်သီယာကိုပါ ကရုဏာသက်ကာ ခွင့်လွှတ်မိပါသတည်း။ ။

သန်းဆွေ
မြဝတီမဂ္ဂဇင်း
အတွဲ ၁၁၊ အမှတ် ၁၂၊
အောက်တိုဘာ၊ ၁၉၆၃။